

[Pelle Voigt]

der. Jeg tænker ikke her på almindelig vedligeholdelse, men på at yde lån til store, væsentlige opretningsarbejder som f.eks. beton-skaderne, som f.eks. altanproblemet. Jeg ved, at landsbyggefonden er interesseret i en sådan ændring og ville hilse den velkommen. En sådan ændring ville også muliggøre en indsats på det korte sigt, der er brug for.

Jeg tror ikke, der er mange her, som i fuldt alvor virkelig stadig tror, at Milton Friedmans markedsøkonomi vil løse problemerne for byggeriet og for beskæftigelsen i byggeriet. Hvis de tror det, forestår der en meget snarlig, meget brat opvågnen.

Lawaetz (FP):

Der er det lighedspunkt mellem boligpolitik og arbejdsmarkedspolitik, at det, vi taler om i dag, som hovedtema er beskæftigelsen. Der er således naturlig anledning til denne forespørgselsdebat, fordi vi har en katastrofal situation. Det er imidlertid lidt tragikomisk, at det i dag er socialdemokratiet, der stiller netop denne forespørgsel. Den kunne ordret med mindst lige så stor ret være stillet af den tidligere opposition til den socialdemokratiske regering inden regeringsskiftet.

Socialdemokratiet var i dets alt for lange regeringstid ikke i stand til at løse problemet, tværtimod blev det værre år for år. Hvad havde socialdemokratiet at byde på? Arbejdsløshedskøen blev afkortet med indtil nu 67.000 på efterløn, som gav en ny stigning i statsudgifterne på mere end 5 mia kr. pr. år. Det værste var, at man pralede af denne glimrende idé. Man gav store tilskud til arbejdsgiverne for at tage langtidsløse i arbejde, men helt ærligt var motivet jo mere at holde dem inden for understøttelsessystemet. Var det en succes? Nej. Man opfandt det skrækelige ord »jobskabelse«, som i sig selv fortæller, at det er en kunstig beskæftigelse. Blev det en succes? Nej. Man lavede en ungdomsgaranti med forsøg i to amter og håbede, man kunne udbrede dette som en velsignelse for hele landet. Succes? Nej.

Socialdemokratiet spillede totalt fallit med sin arbejdsmarkedspolitik, godt hjulpet af det snævre samarbejde med hr. Thomas Nielsen og LO – og dér er vi måske inde ved kernen, ved grunden til alle ulykkerne.

Man krævede ind i en enfoldig tro på, at de glydnede 1960ere ville fortsætte, og at man

ustraffet kunne give lønforhøjelser på op til 20 pct. om året uden at spolere konkurrenceevnen. Det er det, som i dag har skabt arbejdsledigheden. Gennem en 10-årig periode – det er værd at lægge mærke til – steg lønningerne 270 pct., mens reallønnen steg 10 pct. Det gik altså ud over de arme lønmodtagere, hvis købeevne man satte ned. Det kunne vel ikke gøres dårligere. Man tog simpelt hen den arbejdende befolkning ved næsen, lod fejltagelserne og den offentlige ødselhed gå ud over dem.

Vi har nu fået en ny regering, og den vil heller ikke i dag kunne love ret meget. Socialdemokratiet ville spare 10 mia kr., regeringen har flottet sig, den vil spare det dobbelte, 20 mia kr. Det er jo fantastisk. Uden at være vismand eller professor i økonomi kan man se, at det mindst er en 10 års plan at afskaffe arbejdsledigheden.

Det er al ære værd som så ofte før at bruge en dag til snak om et så fantastisk vigtigt problem, men snak gør det ikke alene. Der skal handling til. Mens vi nu bruger tid til masser af snak, kritik og teoretiske forslag, er der nok sket noget mere væsentligt i forligsinstitutionen i går. De store organisationer på det private arbejdsmarked har – jeg havde nær sagt undtagelsesvis – levet op til deres ansvar og tilsyneladende afsluttet en overenskomst, som set med flertallets øjne er god for samfundet. Jeg tror ikke, de har gjort det for at takke regeringen, men fordi den fornuftige del af LO med den ny formand i spidsen har indset, at urimelige lønkrav ville skabe endnu større arbejdsledelse. Her er nok den allervigtigste faktor i den debat, vi har i dag, at man får en bremse på bruttolønnen og dermed en større optimisme, en større tro på, at det kan betale sig at sætte noget i gang.

Det ser ud til, at lønstigningerne holder sig inden for rammer, der medfører, at den skattelettelse, som fremskridtspartiet i de hårde dage i oktober fik gennemført, træder i kraft. Det var for lidt set med vore øjne, men 100 kr. om måneden i skattelettelse er også en slags penge for almindelige lønmodtagere. Her er jeg ved kernen. Uden utraditionel tænking bliver alle anstrengelser en march på stedet. Hvis vi holder bruttolønnen nede og giver lønforhøjelser gennem skattelettelser, får vi større konkurrenceevne, større beskæftigelse, større eksport, bedre betalingsbalance. Det er så enkelt.